Nichita Stănescu
Elegia a opta, Hiperboreeana

Ea mi-a spus atunci, văzând lucrurile fixe
ale alcătuirii mele:
Aş vrea să fugim în Hiperboreea
şi să te nasc viu,
asemenea cerboaicei, pe zăpadă,
în timp ce aleargă şi urlă
cu sunete lungi atârnate de stelele nopţii.

La frig cu noi şi la gheaţă!
Îmi voi dezbrăca trupul
şi voi plonja în ape, cu sufletul neapărat,
luându-şi drept limită animalele mării.

Oceanul va creşte, desigur, va creşte
până când fiecare moleculă a lui
cât un ochi de cerb va fi,
sau
cu mult mai mare,
cât un trup de balenă va fi.

Voi plonja într-o astfel de apă mărită,
izbindu-mă de brownienele privelişti,
într-o mişcare de spor, disperată,
voi face zig-zaguri: lovită
de mari, întunecate, reci molecule,
adeptele lui Hercule.

Fără putinţă de-înec şi fără
putinţă de mers şi de zbor –
numai zig-zag şi zig-zag şi zig-zag,
înrudindu-mă cu feriga
printr-un destin de spor…

Aş vrea să fugim în Hiperboreea
şi să te nasc viu,
urlând, alergând, zdrobită de zimţii
cerului vineţiu,
pe gheaţa crăpată în aisberguri
risipite sub cer vineţiu.

II

Ea reaprinse deodată-o lumină,
de lângă genunchiul ei, verticală,
sub o pălărie roşie
virginală.
Aruncă lângă glezna mea o carte
scrisă în cuneiforme.
Îngeri presaţi ca florile
se scuturau sfărâmaţi, pe platforme.

Îngeri înnegriţi între litere,
între pagina de deasupra şi cea de jos,
subţiaţi, fără apă în ei şi răcoare,
cu tăiş fioros…

Ca să mă tai cu ei de privirile
care fără să le-nvoiesc, mi-au crescut –
când. togă virilă, tristeţea mea aspră
cu o fibulă de gheaţă mi-o prind.

La Hiperboreea, acolo – ea mi-a spus,
şi luându-ne unul pe altul de ceafă
cu braţul drept, cel nezburând,
ne vom cufunda pe sub gheaţă în apă.

Hiperboreea, zonă mortală
a maimarilor minţii,
loc al naşterilor de copii de piatră,
din care sculptaţi sunt doar sfinţii.

Hiperboreea, alb. – negru,
aur-argint,
revelaţie, nerevelaţie, tristeţe
alergând şi orbecăind.

III

Ea îşi ridică deodată capul:
deasupra ei aleargă globuri albe
şi norii se destramă în fâşii verzui.

Se-arată-o sferă cu întunecimi ca munţii,
pe care păsările stând înfipte-n ciocuri,
cu pocnet greu de aripi, o rotesc.

Desigur, idealul de zbor, s-a-ndeplinit aici.
Putem vedea mari berze-nfipte-n stânca
mişcându-se încet. Putem vedea
vulturi imenşi, cu capul îngropat în pietre,
bătând asurzitor din aripi, şi putem vedea
o pasăre mai mare decât toate,
cu ciocul ca o osie albastră,
în jurul căreia se-nvârte,
cu patru anotimpuri, sfera.

Desigur, idealul de zbor s-a-ndeplinit aici,
şi-o aripă verzuie prevesteşte
un mult mai aprig ideal.